

TESTIMONY ID: 1586

AGE: 18

AGE RANGE: 18-20

GENDER: m

MARITAL STATUS: single

REGION: Dnipropetrovsk region

OCCUPATION STATUS: Never occupied

FORCIBLY DISPLACED: yes

FAMILY TRAUMA: Holocaust

EDUCATION: complete secondary education

DATE OF TESTIMONY: 2023-05-24

DATE RANGE: 2023 Spring

DESCRIBE YOUR EXPERIENCE OF THE WAR (ENG):

At 5:40, I was awakened by explosions; for some reason, the first thing that came to mind was that someone was setting off fireworks. My mom and sister were already awake, and they were having a heated discussion with my stepfather in the kitchen. When I walked into the kitchen, everyone said in one voice that a full-scale war had begun. Relatives called my mother and stepfather constantly and they reassured each other on the phone. Everyone, including me, naively believed that it would not last long and that they would soon come to an agreement. But even then, I asked, "what about the killed Ukrainians"? When you turn on the TV or open any social network, you can see one thing: they didn't come to leave so quickly and won't leave themselves; they must be chased away. The two words, denazification, and demilitarization, especially got on my nerves. Did the roof of the old ladies in the Kremlin collapse? So! You have to be an idiot to start a war with a country as big as Ukraine without being able to find out the mood of the Ukrainians. Today, I have the feeling that Putin was deceived by hearing that everyone who speaks Russian in Ukraine and was born before 1991 belongs to Russia. He is a fool, as such, he believed it. My stepfather is from [CITY1]. The first thing that came to mind at that moment was where to evacuate. The situation in [CITY1] was also bad at that time. While we were thinking, arguing and sometimes even cursing, hummingbirds flew over us, and a soft humming could be heard. It turns out that these were explosions 40 km from us. I studied first year physics at [UNIVERSITY] named after [NAME2]. We were sent a chat that said training is postponed for the time being, and if it is resumed, it will only be online.

My stepfather called me to the balcony to talk. The conversation was like this: you are already an adult; go to [CITY1], help your mother and

sister while I am at the front. I was the first to learn that my stepfather would go to the Military Commissariat without waiting for a summons. I tried to refuse him; after all, this person raised me and replaced my father.

Standing on the balcony, I noticed how many people, like our neighbours, had already left, and most of them were families with children. I don't even write about the fact that we rushed to withdraw cash and buy food in the morning. We did it all.

Four days later, I woke up early on Monday, February 28th. But we almost did not sleep; we listened to the silence, where it roared and flew. My stepfather was no longer there. He had come home at noon, and I remember that my mother started crying. It turns out that he has already agreed with his relatives in [CITY1] that they will accept and take care of us while he is at the front. I remember how my mother and sister tearfully collected things and documents. It turns out that he also already had all the documents ready, and he had already passed the medical board. He was released at 4:00 to see us. After seeing this, I honestly cried too. But he immediately took me aside and explained that I should not give in to my emotions, but on the contrary, I should encourage my mother and sister and calm them down.

In the evening, we left for [CITY1] by bus. [CITY1] had its own atmosphere; everyone was afraid of landing. The most moral moment was when the Razi beat the TPS, and people were left without light and heat in the winter.

My stepfather is a Senior Sergeant and went all the way from [CITY2] to [CITY3]. I really hope that we will win this year and this whole nightmare will end. Maybe I'm stupid, but I think that Nuremberg-2 will be needed, where these creatures will answer to the world and Ukraine for all the suffering of the Ukrainian people.

НОМЕР СВИДЧЕННЯ: 1586

ВІК: 18

ВІКОВИЙ ДІАПАЗОН: 18-20

СТАТЬ: чол

СІМЕЙНИЙ СТАН: неodrужений/а

ОБЛАСТЬ: Дніпропетровська область

ОКУПОВАНІСТЬ ТЕРИТОРІЙ: Не були окуповані

ПЕРЕМІЩЕНА ОСОБА: Так

ОСВІТА: середня

ДАТА ОПИТУВАННЯ: 2023-05-24

Проміжок часу: 2023 Весна

ОПИШІТЬ СВІЙ ДОСВІД ПЕРЕЖИВАННЯ ВІЙНИ:

О 5:40 мене збудили вибухи, чомусь перше що прийшло на думку, хтось пускає салюти. Мама і сестра вже не спали та на кухні щось бурхливо обговорювали з вітчимом. Коли я зайшов на кухню, всі в один голос сказали, що почалася повномасштабна війна. Мамі та вітчиму весь час хтось дзвонив, вони заспокоювали один одного по телефону, родичі. Всі, включаючи мене, наївно вважали, що це не надовго і скоро ось-ось домовляться. Але я вже тоді запитав "А як бути з убитими українцями!?" Включивши ТВ або відкривши будь-яку соцмережу, було видно одне, вони не прийшли, щоб так швидко піти, і самі не підуть, їх треба прогнати. Особливо на нерви діяли два слова, денацифікація та демілітаризація. У стареньких у кремлі поїхав дах? Так! Затіяти війну з такою великою країною, як Україна, не зумівши розвідати настрої українців, це треба бути ідіотом. На сьогодні у мене складається відчуття, що путіна обдурили, сказавши, що всі, хто в Україні говорить російською мовою і народився до 1991 року за Росію, а він, дурень повірив. Мій вітчим з [МІСТО]. Перше, що спадало на думку в той момент, так це куди евакуюватимемося. В [МІСТО] теж становище було погане на той момент. Поки ми думали, сперечалися й іноді навіть лаялися, над нами пролітали калібри, і були чути тихий гуркіт. Виявляється це були вибухи за 40 км від нас. Я вже навчався на першому курсі фізмату [ІНСТИТУЦІЯ]. Нам у чат розіслали, що навчання поки що відкладається і якщо відновлять, то лише онлайн.

Вітчим покликав мене на балкон, поговорити. Розмова була такою, Ти вже дорослий, вирушите до [МІСТО], допомагай мамі та сестрі поки я буду на фронті. Про те, що вітчим піде у військкомат, не чекаючи повістки, я дізнався першим. Я намагався його відмовити, таки ця людина мене виростила і замінила мені батька.

Стоячи на балконі мені попалося на очі те, як багато людей, наших сусідів уже виїжджали та здебільшого це були сім'ї з дітьми. Про те, що вранці ми помчали знімати готівку і купувати їжу, я навіть не пишу. Це все робили. Через 4 дні, у понеділок, 28 лютого я прокинувся рано. Та ми майже не спали, вслухалися в тишу, де бахає, де летить. Вітчима не було. Він прийшов додому опівдні та мені запам'яталося те, що мама почала плакати. Виявляється, він уже домовився зі своїми родичами в [МІСТО], що вони приймуть і подбають про нас, поки він на фронті. Я добре пам'ятаю, як мама з сестрою зі сльозами збирали речі, документи... Виявляється, у нього вже були готові всі документи та він уже пройшов медкомісію. Його відпустили на 4:00, що проводити нас. Дізнавшись про це я, чесно кажучи, теж заплакав. Але він тут же відвів мене вбік і пояснив, що мені не можна піддаватися емоціям, а навпаки, треба підбадьорювати маму та сестру та заспокоювати.

Увечері ми виїхали до [МІСТО] автобусом. В [МІСТО] була своя атмосфера, всі боялися десанту. Найморальніший момент був під час того, коли рашисти били по ТЕЦ і люди взимку залишилися без світла та тепла.

Вітчим [ЗВАННЯ] і пройшов все від [МІСТО2] до [МІСТО3]. Я дуже сподіваюся, що ми переможемо саме цього року і весь цей кошмар закінчиться. Може я дурненький, але я думаю, що буде потрібний Нюрнберг-2, де ці тваруки дадуть відповідь перед Світом та Україною за всі страждання Українського народу.

COPYRIGHT:

This document is licensed CC BY-NC-ND 4.0. This material may not be redistributed for commercial purposes and may not be altered; no derivatives are permitted. If you wish to redistribute this material, attribution must be given.